

γου ήτις ως *δρομαία* καταστρέφει τὸ κακὸν καὶ πᾶσαν κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀντίδρασιν. Ὑπέροχον εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ γραφικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον λέγει ὁ κληρικὸς ὅτε φορεῖ τὸ ἐπιγονάτιον δι' ὀλίγων λέξεων περιγράφει τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θ. λόγον ἀμιμήτως. «*Περίζωσαι τὴν δρομαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ, τῇ ωραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἐντεινε, καὶ κατενοδοῦ, καὶ βασιλευε, ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἢ δεξιὰ σου*». Οἱ Ρῶσοι ἱερεῖς φέρουν εἰς τὸ ἀριστερὸν γόνυ καὶ τὴν Πῆρ αν παρόμοιον ὕφασμα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ταμείου τῶν ἐλεημοσυνῶν τὸ ὁποῖον ἔφερον πάντοτε μαζί των οἱ Ἀπόστολοι. Ὅθεν Ἐκκλησία ζῶσα σημαίνει κήρυγμα—φιλανθρωπίαν. Ἄνευ αὐτῶν τῶν δύο ἀδύνατον νὰ νοηθῇ Ἐκκλησία ζῶσα καὶ κληρικὸς ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του. Ἴδου εἰς τι ἔπρεπε νὰ διετίθεντο τὰ χρήματα τῶν ναῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, ἂν οἱ ἐπίτροποι εἶχον συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς των. Ἴδου διατὶ ἡ παντοδύναμος κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἐκκλησία εἶναι ἀτυχῶς σχεδὸν νεκρά καὶ ἐλαχίστην ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ποιμνίου της! Ἐὰν τὰ χρήματα τῶν ναῶν ἐξακολοθῆσιν νὰ διατίθενται ὡς διατίθενται...καὶ ὄχι διὰ τὴν συστηματοποίησιν τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς φιλανθρωπίας κυρίως, πολὺ συντόμως θὰ θρηνησόμεν ἐπὶ τρομακτικῶν ἠθικοθηρησκευτικῶν ἐρειπίων ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά.

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

—Ἡ ὑψίστη ἀποστολὴ τῆς Θεολογίας

Οἱ Θεολόγοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πάντοτε ἐνοοῦμενοι ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν Ἰερὸν Κλήρον αὐτῆς ἔχουσιν ἐξαιρετικὰ, δύναται τις εἰπεῖν καθήκοντα συγκριτικῶς πρὸς τοὺς Θεολόγους τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἐξεταζόμενοι. Ἐκπροσωποῦσι τὴν Θεολογικὴν ἐπιστήμην τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἔργον αὐτῶν ἀποστολικόν, —ὄχι ἐπάγγελμα βιοποριστικόν, — ἔχουσι τὸ διδάσκειν τὴν πλήρη ἀλήθειαν τὴν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ περιεχομένην καὶ διὰ τῶν ἑπτὰ οἰκουμηνικῶν Συνόδων ἀναπτυχθεῖσαν καὶ διατυπωθεῖσαν εἰς δόγματα πίστεως καὶ εἰς διατάξεις ἠθικῆς εὐταξίας ἐν τῇ ζωῇ τῶν πιστῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οἱ Ἑλληνες Θεολόγοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐν τῇ χριστιανῶσύνῃ οἱ πρώτοι διδάσκαλοι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, διότι ἐκπροσωποῦσι τὴν Θεολογικὴν ἐπιστήμην τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, ἢ ὅποια μένει πιστὴ εἰς τὰ δογματικῶς ὀρισθέντα καὶ διατακτικῶς θεσπισθέντα ὑπὸ τῶν ἑπτὰ οἰκουμηνικῶν Συνόδων καὶ πρὸς τούτῳ κρατεῖ τὰς ἱεράς τῶν πρώτων αἰῶνων παραδόσεις ἐν τῇ λατρειᾷ καὶ τῇ θρησκευτικῇ ζωῇ αὐτῆς.

Ἡ Θεολογικὴ ἐπιστήμη τῆς Ὀρθοδοξίας διδάσκει ταῦτα ἀγγὰ καὶ ἀνόθευτα καὶ διατηρεῖ ταῦτα ὡς κανόνα πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παραβληθῶσι καὶ διὰ τοῦ οὐλοῦ θὰ μετρηθῶσιν, (ἐν καιρῷ ὃν ἡ βουλὴ καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης ἔχει προορίσει), πάντα τὰ

ἐκκλησιαστικὰ συστήματα τὰ δημιουργηθέντα εἰς τὰ διάφορα χριστιανικὰ ἔθνη τὸ μὲν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν τὴν μεσουρανοῦσαν ἀλήθειαν καὶ μὴ ὑπὸ πάντων ὁμοιομόρφως ὀλεπομένην, τὸ δὲ ἐξ ἀλαζονείας καὶ ἐγωιστικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἐὰν τὸν κανόνα τοῦτον τῆς ἐξ οὐρανοῦ ἐμπνεύσεως διατυπωθείσης δογματικῆς καὶ ἠθικοκοινωνικῆς ἀληθείας παρέβη καὶ διέστρεψεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως καὶ κατόπιν ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ περιστάσεων προσέθηκεν εἰς αὐτὸν οὐχὶ κατ' οὐσίαν ἀντίθετα, ἀλλὰ παρέλκοντα ἴσως καὶ ἀδυνατίζοντά τινα ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ἢ Ὀρθόδοξος, τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Κατὰ τὸν εὐλογημένον ἐκείνον καιρὸν, καθ' ὃν γενικὴ θὰ ὑπάρξῃ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς συνεννόησεως πρὸς ἕνωσιν εἰς μίαν πίστιν, εἰς ἓν βάπτισμα ὑπὸ τὸν ἕνα Θεὸν τὸν ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἀποκαλυφθέντα, οἱ μεγάλοι Χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ μεγάλοι μελετηταὶ τῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ζωῆς καὶ κινήσεως, θὰ ζητήσονται ὡς σημεῖον πλήρους συνεννόησεως τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας. Θὰ ζητήσουσι νὰ μάθωσι καὶ νὰ δεδαιωθῶσιν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ πράξις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πῶς αὕτη ὑπὸ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐθεμελιώθη, ἀνεπτύχθη, ἐξηπλώθη καὶ πῶς ἐξηρμώθησαν ἐν αὐτῇ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τοῦ εἰλικρινοῦς πόθου πρὸς συνεννόησιν καὶ φλογερᾶς ἐπιθυμίας πρὸς ἕνωσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Βάπτισμα, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐλπίδα, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέσον ἠθικῆς τελειότητος θὰ τελῶσι κατὰ μέρος πᾶσαι αἱ ἐγωιστικαὶ ἀντιλήψεις, θὰ διαλυθῶσιν οἱ τῆς ἀλαζονικῆς ἐκμεταλλεύσεως καπνοὶ καὶ ἐν πάσῃ ταπεινοφροσύνῃ θὰ ζητηθῇ ἐν ἐνὶ διεθνῇ συνεδρίῳ ἢ ἐκ τῶν κειμένων μαρτυρουμένη καὶ δεδαιουμένη πράξις πίστεως, λατρείας καὶ ἠθικῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ὀκτὼ πρώτους αἰῶνας καὶ κατὰ τὴν πράξιν ταύτην ὁμοθυμῶς καὶ ὁμοφώνως θὰ ὀρισθῇ ὁ θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς βίος τῶν χριστιανῶν πάντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, Ἰεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία θὰ προσφέρῃ ἢ ἵππερ κρατεῖ ἀπὸ αἰῶνων παρακαταθήκην, ἣν ἔχει εἰς κείμενα ἀναλλοίωτα εἰς παράδοσιν ἀμετάβλητον καὶ εἰς συνείδησιν μὴ διαστραφείσαν ὑπὸ αὐταπάτης ἐξ ὑπολογισμοῦ ἐγωιστικῆς ἐπικρατήσεως ἀσυμφόρου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἔργον τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀγάπης δημιουργουμένου.

Ἡ προσφορὰ αὕτη ἡ πολυτίμητος, ὁ παράγων καὶ συντελεστής οὗτος ὁ εὐεργετικώτατος ἔσται ἔργον τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ Θεολόγοι τοῦ παρόντος εἶναι Θεολόγοι τοῦ μέλλοντος. Διὰ μέσου πασῶν τῶν γενεῶν ἐν φρόνημα, ἐν συναίσθημα διέπει αὐτούς. Οἱ σημερινοὶ θὰ μεταδώσουσι εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν τὴν παρακαταθήκην ἣν κρατοῦσιν ὑπευθύνως πρὸς φύλαξιν.

Ταῦτα παρενεβάλομεν, ἵνα δώσωμεν ἀφορμὴν πρὸς σκέψιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀξίας τὴν ὅποιαν ἔχει ὁ Θεολόγος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς σημασίας τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Πάντες τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν οἱ θεολόγοι ὀφείλουσι νὰ εἶναι οἱ φωτοδόχοι τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, διάδοχοι τῶν ἀποστολικῶν ἀνδρῶν τῶν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀγωνισαμένων.

Ἀκολουθεῖ

Ἄρχιμ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

«Καθ' ὃν χρόνον δὲ ὁ Παναγιώτης προσεπάθη νὰ καταστῆλῃ τὰς ἐχθρικὰς ὁρμὰς τοῦ Πιστοῦ κατὰ τοῦ πανδόχου, ὁ τελευταῖος οὗτος πλήρης φόβου καὶ τρόμου περιστρέφετο ἔνθεν ἀκείθεν διὰ νὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς ἐχθρικῆς ταύτης ἐπιθέσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προσκάλει καὶ ἠϋξανε τὴν ὀργὴν τοῦ κυνός.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πελλάς καὶ μεγάλας προσπάθειας κατόρθωσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν Πιστὸν ὁ Παναγιώτης, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ οὗτος μετὰ τοῦ πανδόχου ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἐγκαταλείπων αὐτὸν ἔξω διὰ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐνόχλησιν, δυναμένην νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ.

Μόλις δὲ εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο ἐντὸς ἄνευ ἐνοχλήσεως πλέον καὶ ἥσυχου, ἀμέσως ὁ πανδόχος ἄνευ τινὸς διατυπώσεως καὶ λίαν σκαιῶς λέγει πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του. «Δὲν ἔκαμες καλά, πατριώτη, ὅπου ἐπέιγες εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἵτινες τὸ διευθύνουσι δὲν χαίρουσι καμμίαν ὑπόληψιν εἰς τὸν τόπον μας, καὶ ὡς ἐκ τούτου κανεῖς δὲν τὰς πλησιάζει. Ὅστις ἐξ ἀγνοίας μίαν φορὰν τὰς πλησιάζει, ἄλλοτε δὲν ξαναπατᾷ τὸ πόδι του ἐκεῖ μέσα, διότι ἀφ' ἐνός μὲν καὶ αἱ δύο ἔχουσιν ἓν ὕψος ἀλλόκοτον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς αὐτῆς ἀπληστίας ὥστε προσπαθῶσι μὲ κάθε τρόπον ν' ἀπογυμνώσωσι πάντα, ὅστις εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ ξεπέσῃ εἰς τὰς χεῖράς των. Ἐπειτα εἶδατε καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σας τί περίφημον κατὰσταμα διατηροῦσι, καὶ τί ὠραία φαγητά, ποτά, καὶ περιποίησιν προσφέρουσιν! Ἐξεναντίας ἐδῶ τὰ πάντα εἶνε εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ φαγητά καὶ ποτά, καὶ διαμονή, καὶ ὑπηρεσία, καὶ τιμιότης, ὥστε νὰ μὲν καὶ ὁ ἰδοτρόπιώτης τῶν πελάτης λίαν εὐχαριστημένος. Γευματίσατε καὶ ἡ δ' ἴδητε».

Ἐπειτα ἤρχισε νὰ προετοιμάζηται, ὑποθέτων ὅτι ἔπεισε τὸν ξένον, ὅπως γευματίσῃ εἰς τὸ πανδοχεῖόν του, καὶ συγχρόνως νὰ φωνάζῃ ἓνα μικρὸν, τὸν ὅποιον εὗρεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. «Λάζαρε! Λάζαρε! Πῶς εἶσαι κρυμένος, νωθρὲ, παληόπραγμα κτήνος.»

Ἰβμαι ἐδῶ, ἀφεντικῶς, ἀπήνησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἓν δυστυχὲς παιδάριον, πελιδνόν, λιπόσαρκον, λερωμένον, ἐνδεδυμένον μὲ ράκη, ἐξελλθὸν ἀπὸ τινος γωνίας, καὶ ἐμφανισθὲν μὲ κυρτωμένην κεφαλὴν ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου του.

«Καὶ διατί, τῆ λέγει μὲ θυμὸν οὗτος, εἶσαι ἐκεῖ κρυμμένος; Διατί δὲν μὲνῆς εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ καθαρίζῃς; Ἀπὸ πότε ἔλαβες τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀθάδειαν νὰ κρύπτεσαι καὶ ν' ἀκροάζεσαι τί λέγω ἐγὼ μὲ τὸν κόσμον;»

Καὶ ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ἐπετίμα τὸ δυστυχὲς παιδίον, συγχρόνως τῆ καταφέρει καὶ δύο ἰσχυρὰ λα-

κτίσματα, τὰ ὅποια τῆ ἔκαμον ν' ἀνατράπη καὶ νὰ κυλίηται εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἐπειτα προσέθηκε μετ' ὀργῆς. «Σήκω», καὶ κρημνίσθητι, πήγαινε εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ εἴπῃς εἰς τὴν γυναῖκα μου νὰ σοὶ δώσῃ μίαν μερίδα φαγητοῦ καὶ νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ γρήγορα. Ἀλλὰ γρήγορα, ἤκουσες, ἄλλως ἀλλοίμονον εἰς σέ. Καὶ τοὺς λόγους του τούτους συνώδευσε μὲ τοιαῦτα ἀπειλητικὰ σχήματα, ὥστε ὁ μικρὸς ἔντρομος καὶ πλήρης θακρῶν ἔσπευσε ν' ἀνασκευασθῇ καὶ νὰ τρέξῃ ἀμέσως πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του μετὰ τοιαύτης ταχύτητος, ὅσιν ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς αὐτοῦ δυνάμεις.

Ἀπέναντι τῆς σκαιότητος, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν ὁ πανδόχος καὶ πρὸς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν μικρὸν, καὶ πρὸς τὰς ὁμοτέχνους του γυναίκας κατὰ τὴν συνομιλίαν του, ὁ Παναγιώτης ἐθλιβετο ἐσωτερικῶς, καὶ ὠκτεῖρεν αὐτόν. Ἐδικαιολογεῖ δὲ καὶ τὸν Πιστόν του διὰ τὴν ἐχθρικήν στάσιν, τὴν ὅποιαν ἔδειξε πρὸς τὸν θρηιδῶδη αὐτὸν ἄνθρωπον. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ μικρὸς διηυθύνετο πρὸς τὸ μαγειρεῖον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενόδοξον, τῆ εἶπεν. «Ἦνε περιττόν, κύριε, ν' ἀνησυχῆτε δι' ἐμέ. Ἐγὼ δὲν ἤλθον ἐδῶ εἰς τὸ κατὰστημά σας, διότι εἶχον ἀνάγκην νὰ φάγω, ἀλλὰ χάριν ἀδρότητος, ἐπειδὴ μὲ προσεκαλέσατε. Αὐτὰ δὲ τὰ ὅποια εἶδον καὶ ἤκουσα ἐδῶ μέσα, μοι εἶνε ἀρκετὰ νὰ σχηματίσω ἰδέαν καὶ διὰ σὰς, καὶ διὰ τὰς γυναίκας ἐκεῖνας, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἡ θεία Πρόνοια ἀνέθηκε τὴν προστασίαν καὶ συντήρησιν τῶν δύο μικρῶν μου, καὶ φεύγω ἀπὸ τὸ κατὰστημά σας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐποψίν ταύτην λίαν εὐχαριστημένος. Χαίρετε λοιπόν.» Καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὴν θύραν ἐξήρχετο.

Ὁ πανδόχος τότε θέλων μὲ πάντα τρόπον νὰ συγκρατήσῃ τὸν ξένον, τρέχει ὀπισθεν αὐτοῦ μὲ λόγους θωπευτικῶς καὶ κινήσεις κολακευτικὰς, ὅπότε ὁ Πιστός, ἐπὶ φεληθείς τοῦ ἀνοιγματος τῆς θύρας, καὶ θεωρήσας ὅλα ταῦτα ὡς ἐχθρικήν ἐκδήλωσιν κατὰ τοῦ κυρίου του, ὤρμαξ κατὰ τοῦ πανδόχου καὶ τῆ καταφέρει δύο ἰσχυρὰ δαγκάματα εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας.

Κατόπιν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ὁ μὲν πανδόχος ἠναγκάσθη πάραυτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς τοῦ καταστήματός του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν κυνικῶν φιλοδωρημάτων, φωνάζων συγχρόνως, θλασημῶν καὶ κακολογῶν θεοῦ, ἀνθρώπων, τὸν ξένον καὶ τὸν κύνα του ὁ δὲ Παναγιώτης, ἀποῦ ἐπετίμησε καὶ ἠπειλήσῃ τὸν Πιστόν διὰ τὴν ἀνάρμοστον αὐτοῦ ταύτην στάσιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Πανδοχεῖον τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

8ον

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατὰστημα, πρῶτον μὲν ἀνῆλαξε τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς μετὰ τῆς Οὐρανίας, καὶ ἔκαμε μετ' αὐτῆς μίαν μικρὰν συνομιλίαν περὶ τῶν ἐντυπώσεών του, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισεν ἐκ τοῦ ἀνα τὸ χωρίον περιπάτου του. Ἐπειτα δὲ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔκαμον τὰ παιδία, ὅπερ καὶ ἔπραξεν αὐτῆ προθύμως.

Ἀκολουθεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσον ἔχει ὀλιγότερον νοῦν, τόσον ἔχει περισσοτέραν κενοδοξίαν.

— Ἡ ἐκδίχσις δὲν εἶναι μεγαλοφυΐα.